YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
27 päivänä helmikuuta 2002 *

Asiassa C-477/01 P(R),

Reisebank AG, kotipaikka Frankfurt am Main (Saksa), edustajinaan Rechtsanwalt M. Klusmann ja Rechtsanwalt F. Wiemer,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan, että Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-216/01 R, Reisebank vastaan komissio, 5.12.2001 antama määräys (Kok. 2001, s. II-3481) kumotaan, ja että

— komission asiassa COMP/E-1/37.919 — euroalueen valuuttojen muunnosta perittävät pankkimaksut: Saksa (Deutsche Verkehrsbank/Reisebank) aloittaman menettelyn täytäntöönpanoa lykätään siksi, kunnes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt pääasiaratkaisun asiassa T-216/01

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

— asia palautetaan tarvittaessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, ja että

— oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään S. Rating, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI,

kuultuaan julkisasiamies A. Tizzanoa

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Reisebank AG (jäljempänä valittaja) on Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen 10.12.2001 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY 225 artiklan ja

EY:n tuomioistuimen perussäännön 50 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-216/01 R, Reisebank vastaan komissio, 5.12.2001 antamaan määräykseen (Kok. 2001, s. II-3481; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla tämä hylkäsi valittajan välitoimihakemuksen, jossa se vaati komission 14.8.2001 tekemän sen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä, jolla valittajalle kieltäydyttiin antamasta tutustumismahdollisuutta tiettyihin asiakirjoihin, jotka koskivat muita pankkeja vastaan asiassa COMP/E-1/37.919 — euroalueen valuuttojen muunnosta perittävät pankkimaksut, aloitetun menettelyn lopettamista (jäljempänä 14.8.2001 tehty päätös), ja lykkäämään valittajan osalta EY 81 artiklan soveltamismenettelyä samassa asiassa.

2 Valittaja vaatii valituksenalaisen määräyksen kumoamisen lisäksi, että

— asiassa COMP/E-1/37.919 — euroalueen valuuttojen muunnosta perittävät pankkimaksut: Saksa (Deutsche Verkehrsbank/Reisebank) aloitetun menettelyn täytäntöönpanoa lykätään siksi, kunnes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt pääasiaratkaisun asiassa T-216/01

— asia palautetaan tarvittaessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, ja että

— oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

3 Komissio on esittänyt kirjalliset huomautuksensa yhteisöjen tuomioistuimelle 15.1.2002 jätetyssä asiakirjassa.

Sovellettavat oikeussäännöt ja oikeudenkäynti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

4 Sovellettavien oikeussääntöjen sekä riidan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyn oikeudenkäynnin taustalla olevien tosiseikkojen osalta viitataan valituksenalaisen määräyksen 1—21 kohtaan.

Valituksenalainen määräys

5 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti jätti valituksenalaisella määräyksellä välitoimihakemuksen tutkittavaksi ottamatta siitä syystä, ettei asiassa ollut esitetty sellaisia painavia näkökohtia, joiden nojalla olisi voitu katsoa, että pääasiaa koskevan kanteen tutkittavaksiottaminen oli todennäköistä.

6 Valituksenalaisessa määräyksessä todetaan tältä osin, että 14.8.2001 tehty päätös on edeltävään hallintomenettelyyn liittyvä valmisteleva toimenpide ja että sitä ei näin ollen voida riitauttaa erikseen.

7 Välitoimista päättävä tuomari on päätynyt tähän johtopäätökseen hylättyään ensin Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30 päivänä toukokuuta 2001 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL L 145, s. 43) perustuvat väitteet, koska viimeksi mainittua voitiin soveltaa vasta 3.12.2001 lähtien ja koska sillä ei missään tapauksessa ollut asian kannalta merkitystä.

8 Tämän jälkeen välitoimista päättävä tuomari muistutti oikeuskäytännöstä, jonka mukaan silloin kun on kyse toimista tai päätöksistä, jotka tehdään monivaiheisessa menettelyssä, kumoamiskannekelpoisia toimia ovat pääsääntöisesti yleensä ainoastaan sellaiset toimenpiteet, joissa tämän menettelyn päätteeksi lopullisesti vahvistetaan toimielimen kanta, kun taas kannekelpoisia eivät ole menettelyn kuluessa tehdyt päätökset, joilla valmistellaan lopullista päätöstä.

9 Tämä koskee muun muassa sellaisia komission toimia, joilla evätään tutustumismahdollisuus kilpailuasioita koskeviin asiakirjoihin ja joista aiheutuu lähtökohtaisesti ainoastaan edeltävässä hallintomenettelyssä toteutetulle valmistelevalle toimelle ominaisia rajallisia vaikutuksia.

10 Välitoimista päättävän tuomarin mukaan valittajan väitteellä, jonka mukaan sille sakon määräävä lopullinen päätös tultaisiin tekemään piakkoin, ei ole merkitystä, sillä tämä väite ei ole riittävän täsmällinen siten, että sen nojalla voitaisiin tietää valittajaa koskevan mahdollisen päätöksen sisältö.

11 Valittajan sen väitteen osalta, joka perustuu siihen, että sen oikeuksia väitetiedoksiannon adressaattina oli loukattu, valituksenalaisesta määräyksestä ilmenee, että tällainen loukkaaminen voi aiheuttaa valittajan intresseihin vaikuttavia sitovia oikeusvaikutuksia vain siinä tapauksessa, että komissio on tarvittaessa tehnyt päätöksen, jolla valittajan on todettu syyllistyneen rikkomiseen, josta häntä on moitittu.

12 Valituksenalaisessa määräyksessä todetaan lopuksi tietyissä kilpailuasioita koskevissa menettelyissä kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan toimivaltuuksista 23 päivänä toukokuuta 2001 tehtyyn komission päätökseen 2001/462/EY, EHTY (EYVL L 162, s. 21) liittyvistä väitteistä, että valittaja ei ollut esittänyt sellaisia painavia näkökohtia, joiden nojalla olisi voitu katsoa, ettei oikeuskäytäntöä, joka liittyy tiedonsaantimahdollisuuksiin kilpailuasioita koskevista asiakirjoista, voida soveltaa.

13 Valittajaa vastaan vireillä olevaan EY 81 artiklan soveltamismenettelyyn liittyvän lykkäämispyynnön osalta välitoimista päättävä tuomari totesi, että kantaja ei ollut toteennäyttänyt sellaisten erityisten olosuhteiden olemassaoloa, joiden nojalla tällaisen toimen määrääminen olisi perusteltua.

Muutoksenhaku

14 Valittaja esittää neljä valitusperustetta muutoksenhakunsa tueksi.

15 Ensiksikin valituksenalaisessa määräyksessä on virheellisesti jätetty ottamatta huomioon asetus N:o 1049/2001, vaikka tämä oli tullut voimaan 3.12.2001, eli ennen valituksenalaisen määräyksen antamista.

16 Toiseksi välitoimista päättävän tuomarin olisi pitänyt ottaa huomioon, että komissiossa vireillä ollut hallintomenettely tultaisiin piakkoin päättämään sakot langettavalla päätöksellä. Välitoimista päättävä tuomari oli jättänyt huomiotta menettelyssä käsillä olleen vaiheen tyytyessään teoreettiseen ja yleiseen väitteeseen siitä, että komissio voisi vielä muuttaa mieltään.

17 Kolmanneksi valituksenalaisesta määräyksestä ilmenee valittajan mukaan, että päätöksen 2001/462/EY soveltamisala oli arvioitu virheellisesti.

18 Neljänneksi valituksenalaisen määräyksen 52 kohdassa on oikeudellinen virhe, koska kieltäytyessään käyttämästä komission puolesta komission hallinnollista toimivaltaa välitoimista päättävä tuomari oli arvioinut virheellisesti sille välitoimien määräämiseen tähtäävässä välitoimimenettelyssä kuuluvaa arviointivelvollisuutta.

Arviointi asiasta

19 Koska kaikki valituksen ratkaisemiseksi tarvittavat tiedot ilmenevät asianosaisten kirjallisista huomautuksista, asianosaisten suullisia lausumia ei ole tarpeen kuulla.

20 Aluksi on syytä tutkia, onko valittajalla nyt esillä olevasta asiasta ilmenevissä olosuhteissa oikeussuojan tarve.

21 Tältä osin on syytä muistuttaa, että valittajalla olevan oikeussuojan tarpeen olemassaolon edellytyksenä on, että valitus saattaa tuottaa hänelle jotakin hyötyä (asia C-19/93 P, Rendo ym. v. komissio, tuomio 19.10.1995, Kok. 1995, s. I-3319, 13 kohta ja asia C-174/99 P, parlamentti v. Richard, tuomio 13.7.2000, Kok. 2000, s. I-6189, 33 kohta).

22 On todettava, että välitoimimenettelyssä on erityisen tärkeää arvioida, onko välitoimia hakeneella intressi saada vaaditut toimenpiteet toteutettua (asia C-89/97 P(R), Moccia Irme v. komissio, tuomio 30.4.1997, Kok. 1997, s. I-2327, 43 kohta).

23 Välitoimista päättävä tuomari voi näet lykätä täytäntöönpanoa ja määrätä välitoimista muun muassa vain, jos on selvitetty, että ne ovat kiireellisiä siinä mielessä, että kantajan etuja koskevan vakavan ja korjaamattoman vahingon välttämiseksi on tarpeen, että näistä toimista määrätään ja että niiden vaikutukset alkavat jo ennen kuin pääasiassa annetaan ratkaisu. Välitoimet, joilla ei voida estää vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa kantajalle, eivät a fortiori voi olla tässä mielessä tarpeellisia. Jos valittajalla ei ole intressiä vaadittujen välitoimien toteuttamiseen, nämä toimet eivät voi täyttää kiireellisyyden vaatimusta (em. asia Moccia Irme v. komissio, määräyksen 44 kohta).

24 Nyt esillä olevasta asiasta ilmenee, että tämän muutoksenhaun kohteena olevalla välitoimimenettelyllä pyritään pääasiallisesti estämään komissiota tekemästä valittajaa koskevaa uutta lopullista päätöstä asiassa COMP/E-1/37.919 ennen kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ratkaisisi 14.8.2001 tehdyn päätöksen laillisuuden.

25 Komissio on tehnyt tämän lopullisen päätöksen 11.12.2001, eli nyt esillä olevan valitusasian vireilletuloa seuranneena päivänä.

26 Kyseisen lopullisen päätöksen tekeminen on siis aiheuttanut sen, ettei valittajalla ole enää mitään intressiä välitoimimenettelyn jatkamiseen.

27 Valituksesta ilmenee lisäksi, että valittaja tiesi komission aikovan tehdä lopullisen päätöksen lyhyen ajan sisällä. Näin ollen valittajan olisi kannattanut muutoksenhaussaan tuoda esille sellaiset mahdolliset poikkeukselliset olosuhteet, joiden nojalla välitoimimenettelyn jatkamisintressi säilyi ennallaan kyseisestä odotettavissa olevasta lopullisesta päätöksestä huolimatta, mitä se ei kuitenkaan ole tehnyt.

28 Näin ollen koska valittajalla ei enää ole intressiä välitoimimenettelyn jatkamiseen, muutoksenhaulla ei enää ole kohdetta, joten lausunnon antaminen asiassa raukeaa.

Oikeudenkäyntikulut

29 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 6 kohdan mukaan, jota työjärjestyksen 118 artiklan nojalla on sovellettava valituksen käsittelyyn, jos lausunnon antaminen asiassa raukeaa, yhteisöjen tuomioistuin määrää oikeudenkäyntikuluista harkintansa mukaan.

30 Oikeudenkäyntikuluja määrättäessä lausunnon antamisen raukeaminen on tässä tapauksessa rinnastettava valituksen hylkäämiseen. Tästä syystä päätetään, että valittaja on velvoitettava korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) **Lausunnon antaminen asiassa raukeaa.**

2) **Reisebank AG velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 27 päivänä helmikuuta 2002.

R. Grass
kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias
presidentti